

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกปัจจุบันมีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีและมีความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว ทำให้มีการผลิต เผยแพร่ และดูสื่อลามกอนาจารเด็กเป็นจำนวนมาก เป็นปัจจัยหนึ่งที่น่าจะก่อให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กซึ่งสอดคล้องกับรายงานการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศของผู้ต้องหาทางเพศชายในเรือนจำกลางนครปฐม¹ รายงานว่าสื่อลามกเป็นปัจจัยหนึ่งที่กระตุ้นให้รู้สึกมีความต้องการทางเพศเพิ่มสูงขึ้นและเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนก่อให้เกิดแรงขับเคลื่อนในการที่จะกระทำความผิด อีกทั้งจากรายงานสถิติคดีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศของศูนย์ช่วยเหลือสังคม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่า ตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2560 ถึง 29 สิงหาคม 2561 มีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศจำนวน 419 คน ดังนั้น สื่อลามกอนาจารเด็กไม่ได้เพียงก่อให้เกิดผลเสียต่อเด็กที่เป็นผู้แสดงในสื่อลามกอนาจารเด็กเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อผู้ดูสื่อลามกอนาจารเด็กโดยอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ ซึ่งอาจก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมทางเพศกับเด็กได้ด้วยนับได้ว่าเป็นปัญหาร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของเด็ก

สำหรับประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารเด็กโดยเฉพาะ ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2558³ ซึ่งมีการกำหนดให้มีบทนิยาม “สื่อลามกอนาจารเด็ก” โดยเพิ่ม (17) ของมาตรา 1 มีการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการมีไว้ในครอบครองซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็ก รวมทั้งการส่งต่อโดยเพิ่มมาตรา 287/1

¹ ชศเดช ศีลเดชะ. (2551). *ความสัมพันธ์ของสื่อลามกกับการกระทำความผิดทางเพศของผู้ต้องหาชายในเรือนจำกลางนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. หน้า 1-2.

² สำนักข่าวไทย. (2562). *สถิติคดีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://tna.mcot.net/view/5bd45ea5e3f8e40ace66f41e/>. [2562, 16 พฤษภาคม].

³ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2558. (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า “พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24)”). มาตรา 3 , 4.

อีกทั้งกำหนดความผิดเกี่ยวกับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการค้าเพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อแสดงการอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้า หรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ส่งออกป็นนกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ประกอบการค้าหรือมีส่วนหรือเกี่ยวข้องในการค้าโดยเพิ่มมาตรา 287/2 แห่งประมวลกฎหมายอาญา เป็นการแยกประเภทระหว่างสื่อลามกอนาจารผู้ใหญ่กับสื่อลามกอนาจารเด็กอันมีลักษณะความผิดร้ายแรงแตกต่างกัน โดยกำหนดให้ความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กเป็นความผิดที่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้น เนื่องจากการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ทั้งนี้ เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองและป้องกันจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศมากขึ้น อย่างไรก็ตามกฎหมายดังกล่าวยังมีปัญหาในการบังคับใช้เกี่ยวกับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กซึ่งบัญญัติไว้ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุม และไม่สอดคล้องกัน ในบางประการส่งผลให้การคุ้มครองและป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเด็กไม่มีประสิทธิภาพตามที่ตั้งเป้าประสงค์ไว้ ก่อให้เกิดอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีในแต่ละขั้นตอนหลายประการเมื่อคดีความเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกักฎหมายดังกล่าว อันได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ และศาลจะต้องพิจารณาให้รอบครอบรอบด้านเพราะเป็นกฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะทำให้มีการบังคับใช้กฎหมายได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผล และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมสืบไป

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2558 แล้ว พบว่า มาตรา 1(17) และมาตรา 287/1 ยังมีปัญหาในการบังคับใช้เนื่องจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่บังคับใช้ในปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ในเรื่องการไม่ครอบคลุมถึงการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเสมือนจริง และการกำหนดความผิดที่ไม่เหมาะสมกับระดับความร้ายแรงระหว่างความผิดฐานกระทำชำเราเด็กโดยเด็กด้วยกันให้ความยินยอมกับความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กอันได้มาจากการยินยอมกระทำชำเราระหว่างเด็กด้วยกัน ทั้งยังไม่มีการกำหนดข้อยกเว้นความผิดสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก กล่าวคือ

ปัญหากรณีที่บทนิยามในมาตรา 1 (17) “สื่อลามกอนาจารเด็ก” ยังไม่ครอบคลุม และไม่สามารถบังคับใช้ได้กับการครอบครองสื่อลามกอนาจารที่เป็นภาพการ์ตูนหรือภาพเคลื่อนไหวเด็กเสมือนจริง ซึ่งตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2558 ได้มีการเพิ่มเติมบทนิยามในมาตรา 1 (17) แห่งประมวลกฎหมายอาญาไว้ว่า “สื่อลามกอนาจารเด็ก”

หมายความว่า วัตถุหรือสิ่งที่แสดงให้รู้หรือเห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยรูปเรื่องหรือลักษณะสามารถสื่อไปในทางลามกอนาจารไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกัน และให้หมายความรวมถึงวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ข้างต้นที่จัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์หรือในอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นที่สามารถแสดงผลให้เข้าใจความหมายได้⁴ ด้วยคำนิยามของคำว่า “สื่อลามกอนาจารเด็ก” ตามเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมายฉบับนี้ เด็กที่ปรากฏในสื่อ นั้น หมายถึง ตัวคนจริง ๆ⁵ จึงยังไม่ครอบคลุมไปถึงสื่อบางประเภทซึ่งแฝงอยู่ในสังคมหลายรูปแบบ เช่น ภาพลามกเด็กที่เป็นคอมพิวเตอร์กราฟิกหรือการตัดต่อเอาภาพใบหน้าเด็กมาปะลงบนภาพร่างเปลือยของผู้ใหญ่หรือการ์ตูนลามกหรือภาพเคลื่อนไหวที่มีผู้ที่ปรากฏในวัตถุหรือสิ่งนั้นไม่ใช่มนุษย์จริงเป็นเพียงเสมือนจริงเท่านั้น แม้จะสื่อให้เห็นการกระทำทางเพศก็ตามแต่กฎหมายฉบับนี้ก็ยังไม่ถือว่าวัตถุหรือสิ่งนั้นเป็นสื่อลามกอนาจารเด็ก เนื่องจากไม่ใช่ภาพที่ได้จากการล่วงละเมิดทางเพศเด็กจริง ๆ และไม่มีความเสียหายหรืออันตรายเกิดขึ้นกับเด็กโดยตรงเพราะการสร้างภาพเหล่านี้ไม่ทำให้เด็กจริง ๆ ได้รับความเสียหาย แต่การมีไว้ในครอบครองซึ่งสื่อดังกล่าวก็เป็นการทำร้ายเด็กในชีวิตจริงโดยทางอ้อมได้ด้วย เนื่องจากสื่อเหล่านี้มีส่วนช่วยกระตุ้นให้ผู้ดูสื่อดังกล่าวอาจเกิดความต้องการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กจริง ๆ การมีไว้ในครอบครองได้โดยไม่ผิดกฎหมาย อาจทำให้เป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปว่าสื่อเหล่านี้และภาพลามกอนาจารเด็กไม่ใช่อาชญากรรมที่ร้ายแรง ทั้งที่จริงแล้วการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายและเป็นการทำร้ายเด็ก

นิยามกฎหมายที่มีอยู่จึงยังตีความไม่ครอบคลุมถึงต้นเหตุอีกหลายรูปแบบที่อาจก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก ซึ่งสื่อประเภทนี้เป็นสื่อที่นำเสนอเนื้อหาที่เข้าข่ายลามกอนาจารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร อาทิ การ์ตูนมังงะ เป็นการ์ตูนญี่ปุ่นที่เข้ามาแพร่หลายในประเทศไทย โดยมีการนำเสนอเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนในระดับมัธยมตอนต้นซึ่งสามารถใช้เพื่อจุดประสงค์ทางเพศเร้าอารมณ์ทางเพศได้ อาจทำให้ผู้ที่ได้ดูสื่อดังกล่าวเกิดพฤติกรรมเลียนแบบเนื้อหาและวิธีการในสื่อดังกล่าวได้ โดยใช้สื่อที่เข้าข่ายลามกอนาจารเด็กเหล่านี้เพื่อสนองความรู้สึกทางเพศซึ่งอาจใช้เป็นตัวแทนสื่อลามกอนาจารเด็กที่ผิดกฎหมายได้อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดผลกระทบและเป็นปัญหาทางสังคมได้

⁴ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 1.

⁵ สหรัฐ กิติ ศุกการ. (2561). *หลักและคำพิพากษากฎหมายอาญา* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : อมรินทร์. หน้า 496.

สำหรับปัญหากรณีที่มีการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กโดยเด็กซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีได้ครอบครองสื่อดังกล่าว อันเป็นสื่อที่ได้มาจากการกระทำชำเราระหว่างเด็กที่มีอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีซึ่งเป็นสื่อที่ผลิตโดยเด็กเองเพื่อใช้ในการส่วนตัว และได้รับความยินยอมจากเด็กที่ปรากฏในสื่อ นั้น ซึ่งไม่เป็นความผิดฐานกระทำชำเราเด็กตามมาตรา 277⁶ แต่กลับเป็นความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามมาตรา 287/1⁷ ซึ่งภายใต้กฎหมายปัจจุบัน การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเด็กด้วยกันเองซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี โดยได้รับความยินยอมจากเด็กแล้วไม่เป็นความผิดตามมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ตามมาตรา 287/1 หากครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กที่มีอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี แม้ได้มาจากการกระทำชำเราระหว่างเด็กด้วยกันในช่วงอายุดังกล่าว ซึ่งเป็นสื่อที่ผลิตโดยเด็กเองเพื่อใช้ในการส่วนตัว และได้รับความยินยอมจากเด็กที่ปรากฏในสื่อ นั้น กลับมีความผิดต้องได้รับโทษซึ่งเท่ากับว่าการได้รับความยินยอมจากเด็กสามารถเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานกระทำชำเรา อันเป็นความผิดร้ายแรงได้ แต่ไม่อาจเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามมาตรา 287/1

ส่วนปัญหาสุดท้าย คือ กรณีที่ยังไม่มีบทบัญญัติกำหนดข้อยกเว้นความผิดสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก เนื่องจากกฎหมายปัจจุบันยังไม่มีข้อกำหนดข้อยกเว้นบางประการสำหรับผู้ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามมาตรา 287/1 เช่น การครอบครองเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการอันชอบด้วยกฎหมายหรือปฏิบัติการตามวิชาชีพ เป็นต้น ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ที่ต้องทำงานด้านที่ต้องเกี่ยวข้องกับเด็กและสิทธิเด็กหรือการที่ตำรวจมีไว้ในความครอบครองเพื่อสืบสวนสอบสวน ซึ่งกฎหมายยังไม่ได้มีบทบัญญัติคุ้มครองในกรณี

⁶ ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 277 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น....”

⁷ ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 287/1 บัญญัติว่า “ผู้ใดครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อแสวงหาประโยชน์ในทางเพศสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งส่งต่อซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็กแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ดังกล่าวให้ชัดเจน หากบุคคลเหล่านี้มีสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครองอาจทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติหรือการดำเนินคดีแก่บุคคลดังกล่าวได้

จากปัญหาดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่มีความครอบคลุม ชัดเจน เหมาะสมเพื่อพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยให้มีการบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการควบคุมสื่อดังกล่าวที่จะสามารถคุ้มครองและปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอันเป็นบุคคลซึ่งจะเป็นอนาคตที่สำคัญของชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความหมาย แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากผู้ที่มีสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครอง

1.2.2 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ และเปรียบเทียบการบังคับใช้กฎหมายอาญาเกี่ยวกับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กในประเทศไทยและในต่างประเทศ

1.2.3 เพื่อศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาและปรับปรุงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่บังคับใช้ในปัจจุบันให้มีความเหมาะสม เกิดประโยชน์ในการบังคับใช้และสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันให้สามารถคุ้มครองและปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในประเทศไทยได้ต่อไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่บังคับใช้ในปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ในเรื่องการไม่ครอบคลุมถึงการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเสมือนจริง และการกำหนดความผิดที่ไม่เหมาะสมกับระดับความร้ายแรงระหว่างความผิดฐานกระทำชำเราเด็ก โดยเด็กด้วยกันให้ความยินยอมกับความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กอันได้มาจากการยินยอมกระทำชำเราระหว่างเด็กด้วยกันทั้งยังไม่มีกำหนดข้อยกเว้นความผิดสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กจึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

สารนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงช่องว่างของกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็ก โดยจะทำการศึกษาพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2558 (ความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็ก) เป็นหลัก นอกจากนี้จะทำการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง อาทิ ประมวลกฎหมายอาญา และศึกษาแนวทางในการให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาดังกล่าว ในระหว่างประเทศกับอนุสัญญาที่เกี่ยวข้อง และศึกษากฎหมายของสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เพื่อเป็นแนวทางในการนำมาประยุกต์ใช้กับประเทศไทยเพื่อให้ได้เนื้อหาสาระทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติของกฎหมายที่ถูกต้องและเหมาะสม

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้จะศึกษาค้นคว้าโดยเอกสาร (Documentary research) โดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ บทความ หนังสือ งานวิจัย ตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารทั่วไปและการคุ้มครองเด็ก ทั้งในต่างประเทศและประเทศไทย เพื่อวิเคราะห์และนำมาเป็นข้อเสนอแนะต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบและเข้าใจถึงความหมาย แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจาก ผู้ที่มีสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครอง

1.6.2 ทำให้ทราบและสามารถวิเคราะห์ โดยเปรียบเทียบการบังคับใช้กฎหมายอาญา เกี่ยวกับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กในประเทศไทยและในต่างประเทศ

1.6.3 ทำให้ทราบแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาและปรับปรุงหรือแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันให้มีความเหมาะสม เกิดประโยชน์ในการบังคับใช้และสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันให้สามารถคุ้มครองและ ปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในประเทศไทยได้ต่อไป